

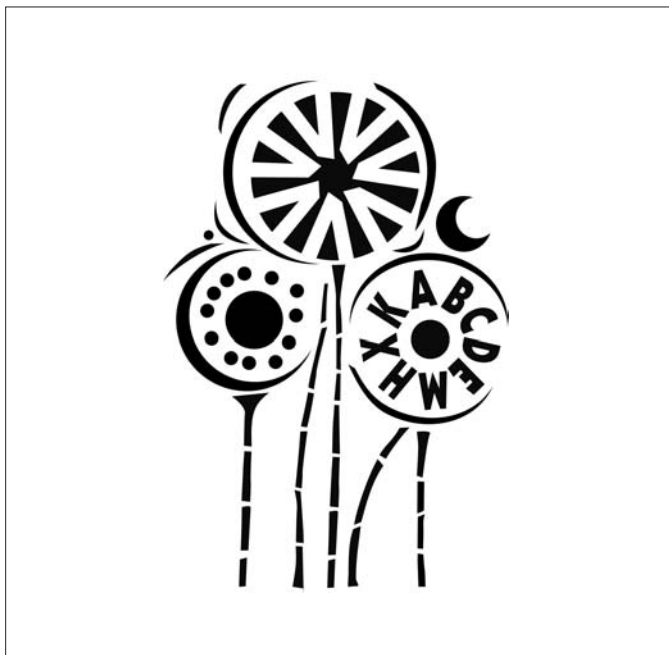
El canvi de segle està servint d'avinentesa perfecta per fer balanç dels projectes encetats en el segle anterior i, sobretot, per repensar estratègies que facen possible l'acompliment d'aquests en les circumstàncies actuals. En el cas que ens ocupa, es tracta, ni més ni menys, de fer un balanç del que ha representat el valencianisme d'arrel fusteriana com a projecte de modernitat del país, d'examinar la seua vigència i potencialitat, i de marcar línies d'actuació política en tots els àmbits per evitar, justament, la barbàrie a la qual estem abocats.

I tot això a la contra, no sols en lluita contra un pensament dominant i unes pràctiques polítiques que representen el contrari del que postulava el pensament il·lustrat fusterià; sinó també contra la defecció d'una part del valencianisme progressista, que ara vol fer marxa enrere, fer-se perdonar actituds passades i, al capdavant, acomodar-se al status quo present.

A tots aquests fronts, a totes aquestes urgències, volen respondre en línies generals els volumets *País Valencià, segle XXI*. I dic volumets perquè davant d'una tasca tan titànica els llibrets semblen, materialment, insuficients per modestos. Res més lluny de la realitat, però. Els editors han tingut l'encert i la valentia de plantar cara, d'obrir diversos debats alhora, d'arreglar moltes veus, de fer crítiques però també de fer propostes i de convocar voluntats.

No és la primera vegada que ho fan, ja que en la col·lecció «Quaderns d'Orientació Valencianista», on s'editen aquests volums, ja han aparegut reflexions personals o col·lectives sobre temes puntuals com ara el territori o la cultura. En aquesta ocasió, però, l'abast i l'ambició del projecte supera els títols anteriors. El moment i les circumstàncies ho requereixen, per això manlleve el títol d'aquest paper de l'admonició que fa un dels autors, que al seu torn es fa eco de la coneguda proclama de Rosa Luxemburg, *socialisme o barbàrie*. L'oportunitat política dels quaderns, per tant, és indiscutible.

País Valencià o barbàrie

El primer volum conté en general una gran càrrega crítica i teòrica, centrada sobretot a refutar les teories dels defensors de les terceres vies. També

Antoni Furió, Gustau Muñoz,
Pau Viciano (eds.)
País Valencià, segle XXI.
Vint-i-una reflexions crítiques
PUV, València, 2009
160 pàgs.

Antoni Furió, Gustau Muñoz,
Pau Viciano (eds.)
País Valencià, segle XXI.
Noves reflexions crítiques
PUV, València, 2009
194 pàgs.

Jordi Muñoz (ed.)
País Valencià, segle XXI.
Ara, País Valencià (Reflexions i experiències de la generació que ve)
PUV, València, 2009
170 pàgs.

es fa una anàlisi del país des de diversos vessants, incloent la sempiterna qüestió de les relacions entre els valencians i els catalans.

El segon volum, fruit de l'excel·lent acollida del primer, continua la línia de l'anterior, però amplia el camp de reflexió partint de diversos àmbits sectorials i cau, de vegades, en l'anàlisi d'esdeveniments polítics puntuals. En aquest volum s'arriben a esbossar programes sencers o parcials d'actuació política.

El tercer volum és un dels grans encerts de la sèrie. Com el subtítol indica (*Reflexions i experiències de la generació que ve*), ja té un altre aire. El que més crida l'atenció és que en molts articles els autors contenen les seues trajectòries personals i substitueixen els grans «relats» de les generacions més velles pels «microrelats» individuals. Tot un símptoma de

la pèrdua de paradigmes. Això i l'advocació als poders taumatúrgics de les diverses xarxes socials i de comunicació. Per altre costat, també trobem reflexions fortes i molt interessants d'autors com ara Xavier Ginés.

No cal dir que en una publicació d'aquestes característiques, on trobem un gran nombre d'autors provinents de camps i generacions diferents, els textos no assoleixen el mateix nivell ni interès segons el perfil del lector; a més, trobem arguments, valoracions i diagnòstics que es repeteixen al llarg dels tres volums. Per contra, aquesta munió d'autors i generacions no sols ens permet extraure reflexions molt valuoses o enginyoses, sinó que també és interessant per fer-nos una idea com han canviant els referents, els interessos, les expectatives i la percepció de la realitat entre els sèniors i els joves, a pesar que a priori tots parteixen d'unes premisses comunes i comparteixen en línies generals una cosmovisió semblant.

Esperem que aquests llibres també esperonen l'acció política, tal com repetidament demanen els autors convocats. La primera passa ja està feta.

Faust Ripoll